

נח:

עין משפט
גו מצוה

בא א ב מ פ טי מהל
ענין הלכה מה פסוק
ענין קבל טעמי אביע
ס פ טעם א:
בז ד מ"י מ"ט מהל
לשון סברה ד פסוק
ענין מה טעמי אביע
פסוק ד וטו פ טעם
ט טעמי וטעמי פ טעם
א טעמי:
בז ח מ"י מ"ט מהל
ענין הלכה מה פסוק
ענין קבל טעמי אביע
פסוק ד וטו פ טעם
ט טעם א:

תוספות ר"ד

סימפון שמה ימצא בה
מסין שבתורי ימצא בה
קדושי קדושי טעמי.
דבר המכיל יקרא סימפון
ולפיכך יקרא הסוכר
סימפון: מתני המקדש
מעשה ידי אשתו ויהי
עושה ואוכלת הסוכר
ר"מ אומר הקדש ר"י
הסנדלר אומר חולין פ"י
אפי' למי שאין האשה
יכולה לומר לבעלה איני
ניזונת ואיני עושה אחי
מתני ועמא דמילתא
פסני שכיול להענין
ולומר ר"מ רוצה לזונן
והיא יוקדק להתפרנס
ממעשה ידיה הלכך
היה עושה ואוכלת ואין
הקדש על פסני ח"ל
פסני שחיה שלה. שאם
לא יתפרנס בעלה התפרנס
הוא מפני והמותר מה
שעשת יתר על מנותה
של בעל והכי תניא
בתוספתא המקדש ע"י
אשתו ויהי מצלה לה
מתני פסני והשאר
הקדש ר"מ אומר הקדש
רקסבר אדם מקדש דבר
שלא בא לעולם אריה
א"י יכולה אשה שחבר
לבעלה איני ניזונת ואיני
עושה. פ"י להאי סבא
אפי' אחר המותר שעושה
יתר על מנותה הוא
שלה א"י: מאי מרובות
האשה בכך. א"י הכל
שלה ומפני שעושה יתר
על מנותה פסני זה
אמרת לבעלה איני ניזונת
ואיני עושה: ואי ק"ש
והאמרין לסקנא קנס שאני
עושה לפיך א"י להפר
אלמא משעשה ידיו הוא
משתעבד לבעל ואין הונר
הל עליו ואי אמרת יכולה
אשה לומר לבעלה איני
ניזונת ואיני עושה אמאי
לא חילי. תשובה אע"ג
דמציא למימר כ"ז שלא
אמרת משעבד הוא פסני
לבעל והילכך א"י להפר
מיתעבד תקנו מנות חת
פסני ח' וקסבר מוני
עיקר ומע"י משעבד איהו
וכי הלכה דרבי פסיק
תלמודא בריה איך דאמר
יכולה אשה שחברא וכו'.
נימא מסייע ליה המקדש
ידי אשתו ה"ז עושה
ואוכלת מה לא דרזינת.
פ"י שהבעל חפץ לזונה
ואפי' היא עושה ואוכלת
ועמא דמילתא משום
דמצי למימר איך וא"י

אף על פי פרק חמישי כתובות

מסורת הש"ס

אלא לרב שמואל בר יהודה. דלמר לעיל נמי טעם משנה ראשונה
משום סימפון והשאל נמי מוקי טעם ב"ד של אחריהם משום סימפון:
מאי בינייהו. כלומר מה ראו ראשונים להמיר מהניע זמן וליקין
ומה ראו אחרונים לומר עד שתכנס לנפוס: חז. סבר. משנה
ראשונה: בדיקס מוק. שדיקס עד שדיקס: בדיקס. וקודס
קרוזומיו: שמה בדיקס. וקודס
שיולא מעמיו כמזומייה ככר בדיקס
הלך מו לא חיישין לקימפון. ובי"ד
של אחריהם סברי אינה בדיקס עד
שממייחד עמה הוא עלמנו וזוקקה:
מתני מעשה ידי אשפו. נמתני
לוקמן דף סד: מפרש מה היא עושה
לו משקל חמש קלעים כו': הרי זו
עושה ואוכלת. אין מעשה ידי קדוש
על פיו ונגמרה מפרש לה: המוסר.
הקדש אחר מותר מעשה ידי אשתו
מה שהיא עושה לו יותר על הראוי
שפסקו חכמים ואלא הקדש מעשה
ידיה עלמנו והמותר קניו לו כמעשה
כסף שקנתו לה חכמים שיקן לה
כל שנת מעה כסף לזרכיה לבי
המנות קנתא כמתניין: רבי מאיר
אומר הקדש כו'. מפרש נגמרה:
גב' איני ניזונת. משלך: ואיני
עושה. לך כלום אלא לעמי: מונוי
עיקר. מחלת מתקמא לטובתה
הקטנה משום דומנין ללא ספקה
כמעשה ידיה למנות ותקנו מחילה
עיקר קנתא שיקן אחר אשתו והכר
הקון לו מעשה ידיה משום אינה
וכיון דעיקר קנתא לטובתה ומשום
ידיה הואי כי אמרה לא ניחא לי
כחאי טיבותא שומעין לה: מאי לאו
כניזונת. שיש לו נכסים ומקנש לזונה
ואפי' הכי נתן אין מעשה ידיה נכסותו
להקדישן: כשאניני ניזונת. שאין לו
נמה לזונה: אפי' נלאן דלמר כו'.
פלוגתא במסכת גיטין: סיפא אינטיריך
ליה. לאשמעינן פלוגתא כמותר דלא
שייך אמונתו ואע"ג דלינה מונת
איכא למי"ד קדוש לאחר מיתה
כשיירשנה ודלקמן: ופליגא. דרב
הוא ר"ש"ש בן לקיש: דבר שלא בא
לעולם. כגון מעשה ידיה כשאין
עד שלא עשאמן: לעושיהן. למי
שבראן וידיס אחינהו בעולם. אלמלא
קסבר יכול לכופה ואינה יכולה לומר
איני ניזונת ואיני עושה: והא לא
אמר. יקדשו ידך אלא מעשה ידך:
שמעינן ליה לרבי מאיר. במסכת
ערכין ודף ה. דלמר אין אדם מוליא
דבריו לבעלה דמתן המערין פחות
מבן חדש ר"מ אומר נתן דמיו
דאדם יודע שאין ערך לפחות מבן
חדש וגמר ואמר לשם דמים. הכל
נמי אדם יודע שאין אדם מקדש דבר
שלא בא לעולם וגמר ואמר לשם
ידיס עלמנו: לאחר מיסה. כשמתות
היא וירשנה: מחיים. כשעשטו:
לעולם כמעלה לה מונות כו'. וה"ה
נמי דמצי לאוקמא כשאין מעלה לה
מונות ומעלה לה מעה אלא משום

אלא לרב שמואל בר יהודה כמיתא משום
סימפון ובתרייתא משום סימפון מאי בינייהו
איכא בינייהו בדיקת חוץ מר סבר בדיקת
חוץ שמה בדיקה ומר סבר בדיקת חוץ לא
שמה בדיקה: מתני: המקדש מעשה
ידי אשתו הרי זו עושה ואוכלת המותר
רבי מאיר אומר הקדש רבי יוחנן הסנדלר
אומר רב הולין: גב' אמר רב הונא אמר
רב יכולה אשה לומר לבעלה איני ניזונת
ואיני עושה קסבר כי תקינו רבנן מונוי
עיקר ומעשה ידיה משום איבה וכי אמרה
איני ניזונת ואיני עושה הרשות בידה
מיתבי יתקנו מונות תחת מעשה ידיה
אימא יתקנו מעשה ידיה תחת מונות לימא
מסייע ליה המקדש מעשה ידי אשתו הרי
היא עושה ואוכלת מאי לאו בניזונת לא
בשאינה ניזונת אי בשאינה ניזונת מאי
למימרא אפי' למאן דאמר יכול הרב לומר
לעבד עשה עמי ואיני זנך הני מילי הבעבד
כנעני דלא כתיב ביה עמך אבל עבד
עברי דכתיב ביה יעמד לא וכל שכן אשתו
סיפא איצטריך ליה מותר רבי מאיר אומר
הקדש רבי יוחנן הסנדלר אומר חולין
ופליגא דריש לקיש דאמר ריש לקיש ל"א
תימא טעמא דרבי מאיר משום דקסבר
אדם מקדש דבר שלא בא לעולם אלא
טעמא דרבי מאיר מתוך ישיכול לכופה
למעשה ידיה נעשה כאומר לה יקדשו ידך
לעושיהם וה"ה לא אמר לה הכי כיון
דשמעינן ליה לר"מ דאמר ר"מ אין אדם מוציא
דבריו לבעלה נעשה כאומר לה יקדשו
ידך לעושיהם וסבר רבי מאיר אין אדם
מקדש דבר שלא בא לעולם והתניא האומר
לאשה הרי את מקודשת לי לאחר שאתגיד
או לאחר שתתגיד לאחר שאשתחרר לאחר
שתשתחררי לאחר שימות בעליך או שתמות
אחותיך או לאחר שיחולל לך יבמך רבי
מאיר אומר מקודשת מזההה אין מהא
ליכא למשמע מינה: המותר רבי מאיר
אומר הקדש: אימת קדוש רב ושמואל
דאמרי תרווייהו מותר לאחר מיתה קדוש
רב ארא בר אבהו אמר מותר מחיים קדוש
הוי בה רב פפא במאי אילימא כמעלה
לה מונות ומעלה לה מעה כסף לצרכיה
מ"ה דכו"ד לאחר מיתה קדוש ואלא כשאין
מעלה לה מונות ולא מעלה לה מעה
כסף לצרכיה מ"ה דמאן דאמר מחיים קדוש
לעולם כמעלה לה מונות ואינו מעלה לה
מעה כסף לצרכיה רב ושמואל סברי תקנו
מונות

אלא לרב שמואל בר יהודה. דלמר לעיל נמי טעם משנה ראשונה
משום סימפון והשאל נמי מוקי טעם ב"ד של אחריהם משום סימפון:
מאי בינייהו. כלומר מה ראו ראשונים להמיר מהניע זמן וליקין
ומה ראו אחרונים לומר עד שתכנס לנפוס: חז. סבר. משנה
ראשונה: בדיקס מוק. שדיקס עד שדיקס: בדיקס. וקודס
קרוזומיו: שמה בדיקס. וקודס
שיולא מעמיו כמזומייה ככר בדיקס
הלך מו לא חיישין לקימפון. ובי"ד
של אחריהם סברי אינה בדיקס עד
שממייחד עמה הוא עלמנו וזוקקה:
מתני מעשה ידי אשפו. נמתני
לוקמן דף סד: מפרש מה היא עושה
לו משקל חמש קלעים כו': הרי זו
עושה ואוכלת. אין מעשה ידי קדוש
על פיו ונגמרה מפרש לה: המוסר.
הקדש אחר מותר מעשה ידי אשתו
מה שהיא עושה לו יותר על הראוי
שפסקו חכמים ואלא הקדש מעשה
ידיה עלמנו והמותר קניו לו כמעשה
כסף שקנתו לה חכמים שיקן לה
כל שנת מעה כסף לזרכיה לבי
המנות קנתא כמתניין: רבי מאיר
אומר הקדש כו'. מפרש נגמרה:
גב' איני ניזונת. משלך: ואיני
עושה. לך כלום אלא לעמי: מונוי
עיקר. מחלת מתקמא לטובתה
הקטנה משום דומנין ללא ספקה
כמעשה ידיה למנות ותקנו מחילה
עיקר קנתא שיקן אחר אשתו והכר
הקון לו מעשה ידיה משום אינה
וכיון דעיקר קנתא לטובתה ומשום
ידיה הואי כי אמרה לא ניחא לי
כחאי טיבותא שומעין לה: מאי לאו
כניזונת. שיש לו נכסים ומקנש לזונה
ואפי' הכי נתן אין מעשה ידיה נכסותו
להקדישן: כשאניני ניזונת. שאין לו
נמה לזונה: אפי' נלאן דלמר כו'.
פלוגתא במסכת גיטין: סיפא אינטיריך
ליה. לאשמעינן פלוגתא כמותר דלא
שייך אמונתו ואע"ג דלינה מונת
איכא למי"ד קדוש לאחר מיתה
כשיירשנה ודלקמן: ופליגא. דרב
הוא ר"ש"ש בן לקיש: דבר שלא בא
לעולם. כגון מעשה ידיה כשאין
עד שלא עשאמן: לעושיהן. למי
שבראן וידיס אחינהו בעולם. אלמלא
קסבר יכול לכופה ואינה יכולה לומר
איני ניזונת ואיני עושה: והא לא
אמר. יקדשו ידך אלא מעשה ידך:
שמעינן ליה לרבי מאיר. במסכת
ערכין ודף ה. דלמר אין אדם מוליא
דבריו לבעלה דמתן המערין פחות
מבן חדש ר"מ אומר נתן דמיו
דאדם יודע שאין ערך לפחות מבן
חדש וגמר ואמר לשם דמים. הכל
נמי אדם יודע שאין אדם מקדש דבר
שלא בא לעולם וגמר ואמר לשם
ידיס עלמנו: לאחר מיסה. כשמתות
היא וירשנה: מחיים. כשעשטו:
לעולם כמעלה לה מונות כו'. וה"ה
נמי דמצי לאוקמא כשאין מעלה לה
מונות ומעלה לה מעה אלא משום

אלא לרב שמואל בר יהודה כמיתא משום
סימפון ובתרייתא משום סימפון מאי בינייהו
איכא בינייהו בדיקת חוץ מר סבר בדיקת
חוץ שמה בדיקה ומר סבר בדיקת חוץ לא
שמה בדיקה: מתני: המקדש מעשה
ידי אשתו הרי זו עושה ואוכלת המותר
רבי מאיר אומר הקדש רבי יוחנן הסנדלר
אומר רב הולין: גב' אמר רב הונא אמר
רב יכולה אשה לומר לבעלה איני ניזונת
ואיני עושה קסבר כי תקינו רבנן מונוי
עיקר ומעשה ידיה משום איבה וכי אמרה
איני ניזונת ואיני עושה הרשות בידה
מיתבי יתקנו מונות תחת מעשה ידיה
אימא יתקנו מעשה ידיה תחת מונות לימא
מסייע ליה המקדש מעשה ידי אשתו הרי
היא עושה ואוכלת מאי לאו בניזונת לא
בשאינה ניזונת אי בשאינה ניזונת מאי
למימרא אפי' למאן דאמר יכול הרב לומר
לעבד עשה עמי ואיני זנך הני מילי הבעבד
כנעני דלא כתיב ביה עמך אבל עבד
עברי דכתיב ביה יעמד לא וכל שכן אשתו
סיפא איצטריך ליה מותר רבי מאיר אומר
הקדש רבי יוחנן הסנדלר אומר חולין
ופליגא דריש לקיש דאמר ריש לקיש ל"א
תימא טעמא דרבי מאיר משום דקסבר
אדם מקדש דבר שלא בא לעולם אלא
טעמא דרבי מאיר מתוך ישיכול לכופה
למעשה ידיה נעשה כאומר לה יקדשו ידך
לעושיהם וה"ה לא אמר לה הכי כיון
דשמעינן ליה לר"מ דאמר ר"מ אין אדם מוציא
דבריו לבעלה נעשה כאומר לה יקדשו
ידך לעושיהם וסבר רבי מאיר אין אדם
מקדש דבר שלא בא לעולם והתניא האומר
לאשה הרי את מקודשת לי לאחר שאתגיד
או לאחר שתתגיד לאחר שאשתחרר לאחר
שתשתחררי לאחר שימות בעליך או שתמות
אחותיך או לאחר שיחולל לך יבמך רבי
מאיר אומר מקודשת מזההה אין מהא
ליכא למשמע מינה: המותר רבי מאיר
אומר הקדש: אימת קדוש רב ושמואל
דאמרי תרווייהו מותר לאחר מיתה קדוש
רב ארא בר אבהו אמר מותר מחיים קדוש
הוי בה רב פפא במאי אילימא כמעלה
לה מונות ומעלה לה מעה כסף לצרכיה
מ"ה דכו"ד לאחר מיתה קדוש ואלא כשאין
מעלה לה מונות ולא מעלה לה מעה
כסף לצרכיה מ"ה דמאן דאמר מחיים קדוש
לעולם כמעלה לה מונות ואינו מעלה לה
מעה כסף לצרכיה רב ושמואל סברי תקנו
מונות

אלא לרב שמואל בר יהודה. דלמר לעיל נמי טעם משנה ראשונה
משום סימפון והשאל נמי מוקי טעם ב"ד של אחריהם משום סימפון:
מאי בינייהו. כלומר מה ראו ראשונים להמיר מהניע זמן וליקין
ומה ראו אחרונים לומר עד שתכנס לנפוס: חז. סבר. משנה
ראשונה: בדיקס מוק. שדיקס עד שדיקס: בדיקס. וקודס
קרוזומיו: שמה בדיקס. וקודס
שיולא מעמיו כמזומייה ככר בדיקס
הלך מו לא חיישין לקימפון. ובי"ד
של אחריהם סברי אינה בדיקס עד
שממייחד עמה הוא עלמנו וזוקקה:
מתני מעשה ידי אשפו. נמתני
לוקמן דף סד: מפרש מה היא עושה
לו משקל חמש קלעים כו': הרי זו
עושה ואוכלת. אין מעשה ידי קדוש
על פיו ונגמרה מפרש לה: המוסר.
הקדש אחר מותר מעשה ידי אשתו
מה שהיא עושה לו יותר על הראוי
שפסקו חכמים ואלא הקדש מעשה
ידיה עלמנו והמותר קניו לו כמעשה
כסף שקנתו לה חכמים שיקן לה
כל שנת מעה כסף לזרכיה לבי
המנות קנתא כמתניין: רבי מאיר
אומר הקדש כו'. מפרש נגמרה:
גב' איני ניזונת. משלך: ואיני
עושה. לך כלום אלא לעמי: מונוי
עיקר. מחלת מתקמא לטובתה
הקטנה משום דומנין ללא ספקה
כמעשה ידיה למנות ותקנו מחילה
עיקר קנתא שיקן אחר אשתו והכר
הקון לו מעשה ידיה משום אינה
וכיון דעיקר קנתא לטובתה ומשום
ידיה הואי כי אמרה לא ניחא לי
כחאי טיבותא שומעין לה: מאי לאו
כניזונת. שיש לו נכסים ומקנש לזונה
ואפי' הכי נתן אין מעשה ידיה נכסותו
להקדישן: כשאניני ניזונת. שאין לו
נמה לזונה: אפי' נלאן דלמר כו'.
פלוגתא במסכת גיטין: סיפא אינטיריך
ליה. לאשמעינן פלוגתא כמותר דלא
שייך אמונתו ואע"ג דלינה מונת
איכא למי"ד קדוש לאחר מיתה
כשיירשנה ודלקמן: ופליגא. דרב
הוא ר"ש"ש בן לקיש: דבר שלא בא
לעולם. כגון מעשה ידיה כשאין
עד שלא עשאמן: לעושיהן. למי
שבראן וידיס אחינהו בעולם. אלמלא
קסבר יכול לכופה ואינה יכולה לומר
איני ניזונת ואיני עושה: והא לא
אמר. יקדשו ידך אלא מעשה ידך:
שמעינן ליה לרבי מאיר. במסכת
ערכין ודף ה. דלמר אין אדם מוליא
דבריו לבעלה דמתן המערין פחות
מבן חדש ר"מ אומר נתן דמיו
דאדם יודע שאין ערך לפחות מבן
חדש וגמר ואמר לשם דמים. הכל
נמי אדם יודע שאין אדם מקדש דבר
שלא בא לעולם וגמר ואמר לשם
ידיס עלמנו: לאחר מיסה. כשמתות
היא וירשנה: מחיים. כשעשטו:
לעולם כמעלה לה מונות כו'. וה"ה
נמי דמצי לאוקמא כשאין מעלה לה
מונות ומעלה לה מעה אלא משום

רז דלית ייה יכולה אשה שחברא וכו'.
דמתני דמצי לעולם ואוכלת בניזונת להכי אוקי סיפא בניזונת:
מונות

רז דלית ייה יכולה אשה שחברא וכו'.
דמתני דמצי לעולם ואוכלת בניזונת להכי אוקי סיפא בניזונת:
מונות

רז דלית ייה יכולה אשה שחברא וכו'.
דמתני דמצי לעולם ואוכלת בניזונת להכי אוקי סיפא בניזונת:
מונות

רז דלית ייה יכולה אשה שחברא וכו'.
דמתני דמצי לעולם ואוכלת בניזונת להכי אוקי סיפא בניזונת:
מונות

רז דלית ייה יכולה אשה שחברא וכו'.
דמתני דמצי לעולם ואוכלת בניזונת להכי אוקי סיפא בניזונת:
מונות

רז דלית ייה יכולה אשה שחברא וכו'.
דמתני דמצי לעולם ואוכלת בניזונת להכי אוקי סיפא בניזונת:
מונות

רז דלית ייה יכולה אשה שחברא וכו'.
דמתני דמצי לעולם ואוכלת בניזונת להכי אוקי סיפא בניזונת:
מונות

רז דלית ייה יכולה אשה שחברא וכו'.
דמתני דמצי לעולם ואוכלת בניזונת להכי אוקי סיפא בניזונת:
מונות

רז דלית ייה יכולה אשה שחברא וכו'.
דמתני דמצי לעולם ואוכלת בניזונת להכי אוקי סיפא בניזונת:
מונות

רז דלית ייה יכולה אשה שחברא וכו'.
דמתני דמצי לעולם ואוכלת בניזונת להכי אוקי סיפא בניזונת:
מונות

אז נכלה דחבר כחן וילא לימא חקט מעשה ידיה סתת מונות וקסבר מאי פיקר וכו'.

ובל מעיני שלה ואין הקדש עליו עליו ואמילו המותר שלה כדפי' והאי והמותר ר"מ אומר הקדש ושווא) (היינו לאחר מיתה שמה שנשאר לה ממע"י וירשה הבעל לאחר מיתה והלכך הקדש חל עליו שאדם מקדש
דשכליל: לא כשאניני ניזונת. פ"י מהבא לא מסייע לעולם לא מצי למימר הכי ועמא דמפריס ואינה רוצה לזונה והלכך בניזונת מע"י. ולא חילי הקדש עליוני כדפרישיה והמותר שעשת יתר על מנותיה הוא של בעל
וקדוש מחיים איליבא דר"ס: